

Відділ культури та туризму
Коростенської міської ради
ЦБС м. Коростеня
Центральна міська бібліотека

А дійсність – тільки вірш і ліри чистий тон

Літературний портрет

*(до 70-річчя від дня народження
Петра Камінського,
поета-земляка)*

Коростень, 2020

УДК 821.161.2 (477.42).09:016] (092)

А 11

А дійсність – тільки вірш і ліри чистий тон [Текст] : літературний портрет / підгот. Марина Данилюк, Галина Храпійчук. – Коростень, 2020. – 9 с.

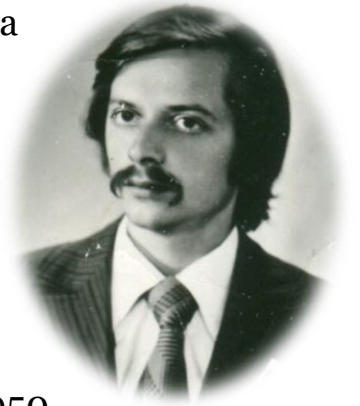
Наш земляк, поет-вчитель Петро Камінський прожив недовге життя. Він був глибоко порядною, чесною людиною і мудрим наставником дитячих душ. У поетичному слові Петра Григоровича немає нічого надуманого, в ньому б'ється оголена душа небайдужої людини, справжнього патріота України.

До 70-річчя від дня народження поета Коростенщини підготовлено літературний портрет «А дійсність – тільки вірш і ліри чистий тон», в основі якого - спогади дружини Юлії Миколаївни Камінської та сина Богдана. Воно містить біографічні відомості про Петра Камінського. Шанувальники поезії не залишаться байдужими до віршів поета-вчителя.

Видання адресоване краєзнавцям, бібліотекарям, учням, студентам, всім тим, хто цікавиться творчими особистостями Коростеня та любить поезію.

© Літературний портрет підготували:
Г. Храпійчук та М. Данилюк

Є люди, які володіють унікальним вмінням свої найпотаємніші думки, найсокровенніші мрії передавати за допомогою особливого, невідчуженого для нас, простих смертних, поетичного слова. До них належав і вчитель української мови та літератури міської загальноосвітньої школи №7 Петро Григорович Камінський, наш земляк, поет і просто людина. Несподівано у розквіті сил, енергії і таланту обірвалась його нитка життя. Він помер 20 лютого 1995 року під час уроку біля класної дошки. Не витримало серце...

Петро Григорович Камінський народився 12 червня 1950 року в селі Сингаї Коростенського району. По закінченні середньої школи деякий час працював у ПМК-3. Потім служив у Радянській Армії. У 1975 році закінчив Вінницький державний педагогічний інститут. Вчителював в Ізмаїльському районі Одеської області. А з 1985 року - учитель української мови й літератури сьомої міської школи (нині міська гімназія №7).

Діти любили і поважали Петра Григоровича і він тим же віддячував їм. Його уроки зацікавлювали, будили уяву, вимагали пізнання. Нерідко, відступаючи від шкільної програми, читав вірші різних поетів, у тому числі і свої. Допомігав школярам перенестися в атмосферу прекрасного, доброго, справедливого.

Він був кришталево чесною, безкорисливою людиною, мав неспокійну вдачу. Мовчазний, небагатослівний, постійно відчував, що він – поет. Прикро, що єдина збірка віршів автора «Пора гарячих сінокосів» побачила світ вже після його відходу у небуття.

У неспокійному поетичному слові Петра Григоровича немає нічого надуманого, в ньому б'ється оголена душа небайдужої до всього суцього, що діється довкола, людини, справжнього патріота України. На жаль, і сьогодні ми ще не до кінця зрозуміли простої істини: українська мова, яку «доживать віка спровадили в село», була гноблена не тому, що вона погана, а тому, що нема її, немає і народу. Ні в якій іншій державі так нешанобливо не ставились до мови, як в Україні. Тому поет намагався всіляко пробудити в душах своїх співвітчизників почуття власної гідності.

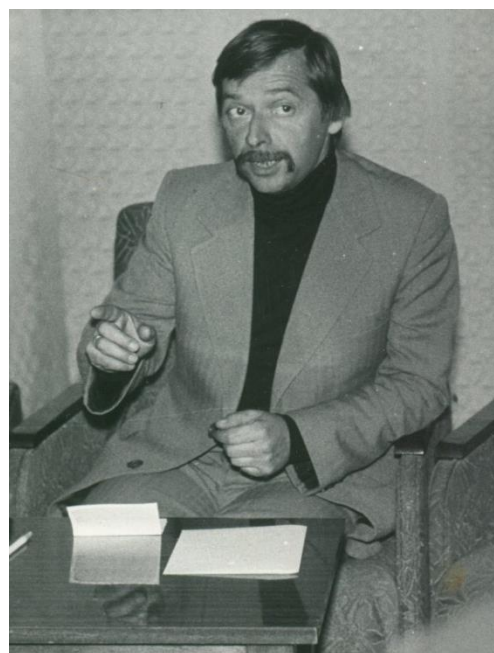
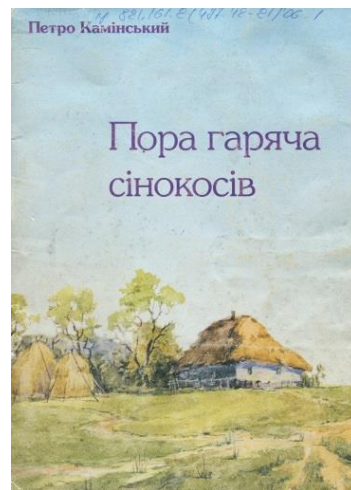
Женіть од себе рабський страх,
Бо ми вже раз в ярмі ходили:
Кляли в церквах Мазепи прах
І фіміам Петру курили.
Зняли на брата гострий ніж
І на пожарах руки гріли.
Та за дрібний в кишені гріш
Звели закон до права сили.

У той час, коли, за словами Василя Стуса, раби доростали до синів своєї України-матері, Петро Григорович закликав їх побороти в собі страх, бути справжніми патріотами незалежної держави. І то не просто красиві слова, а крик його чутливої душі, величезне бажання людини, яка щиро вболівала за долю рідної землі.

Петро Камінський багато років був активним громадським кореспондентом міськрайонної газети «Радянське Полісся». Читачі газети зачитувалися його пристрасними публікаціями. Також він друкувався в журналах «Перець», «Українська мова і література в школі», альманасі «Авжеж», у газетах «Молодь України», «Сільські вісті», «Комсомольська зірка», «Житомирський вісник» та ін.

Петро Григорович досить серйозно цікавився історією України, її минулим і сучасним. Саме тоді, на зорі незалежності нашої держави, він вважав своїм високим покликанням, святим громадянським обов'язком донести не лише в поезіях, але й у газетних публікаціях якомога більше правди сучасникам про багатостраждальну долю прадавнього українського роду. А якою бачив її поет, свідчить вірш «Поминальна граматка».

Я зберіг поминальну граматку
(Документ цей став рідкісний нині),
В ній занесено в строгім порядку
Дати горя у нашій родині...
Поминальні читаю списки
І гіркі роздивляюся дати...

Сторінки, мов граніт обелісків,
Що зметнулись увись в сорок п'ятім.

Петро Камінський любив спілкуватися на будь-яку тему, завжди вмів толерантно відстоювати свою точку зору. І коли під час однієї з дискусій його опонент назвав українців рабами, у своїх роздумах з приводу цього зауважив:

Хто вам сказав, що ми раби,
І пан над нами кожен зайда?
Хіба Кобзар перо зганьбив,
Чи вмер без честі лицар Байда?
Хіба нам Бог не дав землі,
І хліб святий ми їли в жебрах?
Чи хтось за нас гострив шаблі
Та вів рахунок панським ребрам?

Нехтуючи особистим здоров'ям та благополуччям, він наполегливо і натхненно працював над словом, тонко відчував його і палко прагнув правди. Петро Григорович не був байдужим до тих, у чийх душах панувала кривда, і дуже не любив людей нещирих, які заради жалюгідної вигоди, нікчемних меркантильних інтересів готові зрадити свої переконання. Це для них він писав:

Нема на зраду здавна ради,
Хоч світ на всі лади кляни.
Христа за гріш Іуда зрадив,
Коли ходив біля казни.
Ліз до його зі словом здравиць,
Співав осанну день при дні.
Щоб у віках зажити слави,
Служив би навіть сатані.

Він живо відгукувався на всі суспільні події і завжди ставав їх безпосереднім учасником. По-синівському тепло ставився поет до свого батька-фронтовика, шанував його. І хоча війна не обпалила дитинство Петра Григоровича, все одно вона була для нього настільки великим лихом, що не могла не схвилювати. Тема війни відгукується в поезії «Батькові», коли раптова хвороба забирає ще не стару людину. Це ятрить душу сина, а її біль не вщухає.

Здоров'я, батьку, ваше на війні...
Як біль мене пронизує багнетом:
Фашисте клятий, знав ти у ті дні,
Що вцілів в моє серце рикошетом!

Чимало теплих, задушевних слів присвятив Петро Григорович рідній поліській стороні, яку так палко любив. Де б він не був, його немов магнітом, тягнуло до отчого краю.

«У ньому я, - казав він, - як риба у воді. Мені все тут подобається: і природа, і люди...»:

Летять із вирію в мій край лелеки.
І любо слухати мені їх клекіт.
Тому, напевно, що й моя душа
Не може довго в землях жить далеких.

Лірика Петра Григоровича – це те, що варте уваги кожного читача, кожен знайде щось для себе. Тема любові у творчості поета пов'язана з особистими переживаннями. Багато віршів він присвятив коханій дружині Юлії Миколаївні, яка була йому вірним другом, ідейним соратником і духовним натхненником. Слова любові неодноразово звучали для неї – єдиної коханої Юлії, для якої поезія чоловіка є найвищою цінністю.

Ти для мене, як день грядущий,
І як вірна в біді рука,
Як недужим настій цілющий,
Як безводним степам ріка.

Ти для мене, як ждана злива,
І спочинок під час путі,
Як дитині найперше диво,
Як останнє в моїм житті.

Петро Григорович любив розповідати своїм рідним, над чим працює. Син і дружина завжди були зацікавленими оцінювачами його творчого доробку. Син Богдан із задоволенням слухав, як захоплено розповідає батько про нові образи, про вдалу риму. Навіть через роки, вірші батька – настанова для сина.

Доростай, мій сину, до Людини –
Не буває вищого звання!
Щоб ніколи навіть на хвилину
Не торкалась уст твоїх брехня.
Не діли душі наполовину –
Тріщини іржа покриє враз...
Доростай, мій сину, до Людини,
Бо життя дається лише раз.

Пронизлива, чесна, сильна поезія Петра Григоровича - наче спроба уіймати час, в якому ми живемо. Вона є своєрідним криком його душі й історією нашого буття, відрізняється глибиною думки, точністю слова, переконаністю і правдивістю. Любителі поезії не залишаться байдужими до віршів поета-вчителя. Завдяки їм відкриють для себе досі невідомий внутрішній світ щирої і прекрасної душі Петра Камінського.

Бібліографія

Література:

Камінський, П. Пора гаряча сінокосів [Текст] : вірші / Петро Камінський. - Коростень : Вечір. Коростень, 1998. - 68, [4] с. : фот.

Камінський, П. Арифметика виборчого закону [Текст] / Петро Камінський // Рад. Полісся. – 1993. – №93.

Камінський, П. Вареники [Текст] : новела / Петро Камінський // Рад. Полісся. – 1995. – 1 січ.

Камінський, П. Від Кия до Кравчука [Текст] / Петро Камінський // Рад. Полісся. – 1993. – 20 лют.

Камінський, П. Громадське суспільство і Конституція [Текст] / Петро Камінський // Рад. Полісся. – 1993. – 13 листоп.

Камінський, П. Загадки як дидактичний матеріал [Текст] / Петро Камінський // Українська мова і література в школі. – 1983. - №10. – С. 53-54

Камінський, П. Козацтво очима чужинців [Текст] / Петро Камінський // Рад. Полісся. – 1993. – 24 лют.

Камінський, П. Неетичний прийом [Текст] / Петро Камінський // Рад. Полісся. – 1993. – 22 трав.

Камінський, П. Політик і суспільство [Текст] / Петро Камінський // Рад. Полісся. – 1993. – 1 трав.

Камінський, П. Принципи, норми і декларації [Текст] / Петро Камінський // Рад. Полісся. – 1993. – 17 листоп.

Камінський, П. Пропонують відновити імперію [Текст] / Петро Камінський // Рад. Полісся. – 1993. – 29 верес.

Камінський, П. Твір української «Робінзонади» [Текст] / Петро Камінський // Рад. Полісся. – 1994. – 9 лют.

Камінський, П. Храни мене, моя любове... [Текст] / Петро Камінський // Самоцвіти : вірші педагогів України. У 2-х кн. Кн. 1. - Київ : Молодь, 1996. – С. 140-141

Камінський, П. Черговий міф [Текст] Петро Камінський // Рад. Полісся. – 1993. - №10 (10 лют.).

Давиденко, Я. Відбулася презентація книжки [Текст] / Яків Давиденко // Древлянський край. – 1999. – 27 берез.

Камінська, Ю. Пишався тим, що українець... [Текст] / Юлія Камінська // Древляни : наук. та літ.-мист. вид., 2006. – С. 47-50 : фот.

Камінський, Б. Був поетом і вчителем [Текст] : спогад про батька / Богдан Камінський // Іскоростень. – 2004. – 3 лип.

Пишався тим, що українець... [Текст] : спогади дружини / записав Петро Кирилюк // Іскоростень. – 2005. – 19 лют.

Електронні джерела:

Камінський Петро Григорович [Електронний ресурс]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: [uk.wikipedia.org/wiki/Камінський Петро Григорович](http://uk.wikipedia.org/wiki/Камінський_Петро_Григорович). – Дата останнього доступу: 12.06.2020. – Назва з екрану

Був поетом і вчителем [Електронний ресурс]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://biblioshelst.blogspot.com/2020/06/blog-postbuv-poetom-i-vchytlem.html>. – Дата останнього доступу: 12.06.2020. – Назва з екрану